RE.VOLVER
Livia Ștefan

Livia Ştefan

Re.volver

poeme

casa de pariuri literare
2012

casa de pariuri literare

Re.volver – Livia Ştefan

© 2012 casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

© Livia Ştefan pentru fotografiile de pe copertă

Editor:
Cristian Cosma (un cristian)

Producţie:
Victor Jalbă-Şoimaru

Volum redactat de Gabriel Daliş

ISBN ePub: 978-606-8342-55-9
ISBN print: 978-606-8342-54-2

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Eşecul melancoliei

dacă te întreb ce mai faci cum îmi răspunzi Louie

întotdeauna va fi loc

pentru şi mai mult gol
pentru
zgomotele făcute de alţii
atât de străini încât
să nu te mai doară
pentru
scrâşnetul scaunului pe gresie
venit de la apartamentul de deasupra
pentru
foşnetul seminţei ce încolţeşte prin ciment
pentru
sunetul vocii tale din vis
mai vie decât o ştiai
şi
întotdeauna te vei găsi
în preajma neputinţei
de a înţelege
lucrurile fireşti
cum ar fi o îmbrăţişare
simplă
ca un sacrificiu

vreau

un trup cald
în mormântul ăsta din piept

când reuşeşti să te salvezi în sfârşit

poţi asculta cu adevărat gălăgia
sângele care se duce dintr-o parte în alta
ochii se rotesc după fiecare stimul
creierul clănţăne ca dinţii unui pui de căţel
mâinile agitate mâinile cuminţi mâinile
pe care nu le mai foloseşti împotriva ta
şi chiar atunci corpul tău crud te proiectează
într-un gard electrificat
în spatele căruia moartea aplaudă
ca un oligofren

am separat astăzi

carnea sângele inima dinţii
o jumătate de corp întreg pe un scăunel
o jumătate de corp întreg pe un alt scăunel
şi am râs ca o curvă nebună

*** * ***

fumez e soare mă zgribulesc e frig
suflă iarăşi vântul tăcut şi firav
al nelinişţii
aşa calm nu a mai fost de mult aşa
senin şi trist
o vrabie se spală în nisip şi e fericită
de ce vreau să o strâng de gât
de ce vreau să o strâng de gât
de ce vreau să o strâng de gât

„am murit şi mă pregătesc să mor”

e o gheruţă înăuntru se agaţă de sus până jos
sfâşie de sus până jos îi simt zâmbetul încins cum se lipeşte de carne
umblu prin casa mea şi sunt un cadavru
înghiţit de un cadavru mai mare
cu două camere
în curând corpul meu
mă va lovi cu toată dragostea
o să dau drumul la apă
şi o să intru sub ea
o să mă aud respirând
o să îmi amintesc

ea

nu ştie cum
îmi lovesc eu
în nopţile veninoase
capul de copil înciudat
de zidurile apartamentului
nu ştie şi zice
că nu am nimic
şi e frumoasă
şi mâna ei dulce
mă împinge
în gol

tu

eşti altfel
îţi trosneşti degetele
râzi
mă înţelegi
vino să mă trezeşti
pentru că visez
cazul preferat din manualul negru
vocea fetei de optşpe ani care nu se poate bucura
vino să mă trezeşti
să scoţi limba la mine
să mă ascunzi de zgomotul prafului
până când
totul se va întoarce
împotrivă

îmi găsesc tâmplele

îmi găsesc ochii şi îmi pipăi limba
îmi aduc aminte că mai trebuia să cumpăr topping de fructe de pădure
îmi mai aduc aminte şi numele filmului văzut ultima oară
îmi aduc aminte că era chiciură afară de dimineaţă
îmi aduc aminte că cineva mirosea urât în metrou
iar eu aveam ceva greu asupra mea
un obiect lipsit de importanţă
corpul meu obosit obosea şi mai tare
limba umflată şi ochii plini
îmi amintesc că am fugit de undeva
îmi netezesc părul năclăit
sunt pierdută

azi dimineaţă

după cafea şi duş
am plecat definitiv din vechiul meu cap

bătrânul animal a ridicat copita

pentru prima oară
zgomotul lui a ascultat
zgomotul celuilalt
totul
se schimbă

nu ştiu cum

pentru Tina

să vorbesc
despre singurătate
ţipătul pe care nu îl auzi
greaţa nopţii lovind
lângă geamul închis între
noapte şi cei care dorm

sunt

din ce în ce
mai frumoasă
un fior care întunecă
luna

animale perfecte

în ultima vreme
noaptea
în locul tău vin aceste animale perfecte
cu pielea fierbinte şi lucioasă
şi toate lucrurile luminează liniştit
înspre noi
ne curge sânge din nas şi suntem
mulţumiţi punem firimituri pe pervaz
suntem câteva sute de mii
închişi aici în apartament
noi şi pisicile noi şi trupurile noastre
fără gheare
şi eu tac tot mai mult şi
ochii mi se limpezesc
mă prăbuşesc într-o carne
frumoasă
şi ştiu
că războiul meu
e pe sfârşite

o să mor

o să mor peste cinci ore
o să mor mâine
o să mor strivită de corpul tău noaptea
o să mor în şedinţa pentru optimizarea site-ului
o să mor în octombrie când se va lăsa ceaţa
o să mor uitându-mă la dr. House
o să mor vorbind la telefon cu Gonzo
o să mor în timp ce voi fotografia două femei goale
o să mor cântând şaraiman
o să mor pentru că nu m-am sinucis
o să mor într-o explozie la metrou
o să mor cu trei tatuaje
o să mor după ce mă pensez
o să mor stând la coadă pentru o ciocolată cu marţipan
o să mor ca o sălbăticiune în junglă
o să mor visând că am cel puţin zece amanţi
o să mor pe un scăunel
o să mor după câteva beri şi-un gin
o să mor în calitate de tânără speranţă
o să mor în calitate de artist fumător
o să mor distrugând totul
o să mor urând urlând urmărind motanii prin casă
o să mor înjurând ca o ţigancă
o să mor pe câmp ca un soldat ratat
o să mor în timp ce voi rătăci prin marele canion
o să mor citind un sms
o să mor într-o secundă
fute-mă moartă
ce căcat

Zgomotele unei zile însorite

privire de ansamblu

vine toamna
nebunii se joacă
pe autostrăzi şi
toţi bătrânii cad
cu bicicletele
în timp ce pe fronturi oamenii continuă
să-şi trimită bezele
pachete cu haine şi bucăţi de metal
pe stradă merge o fetiţă
de care nu are grijă nimeni

la tâmplă

e 16:52 vreme variabilă duminică
fiecare redacţie îşi pregăteşte
ediţia de luni dimineaţă
bătrânii sunt vizitaţi la azile
de rude venite cu flori
se anunţă ca de obicei lucruri groaznice
de care să ne ferim
şi cineva uită gazele deschise

un motan doarme pe un pervaz anume
negru

all the pretty little horsies

ghemuiţi sub plăpumi strânşi umăr lângă umăr
în acest ghetou nesfârşit al zilei şi al nopţii
unde din timp în timp o rază de soare
rătăceşte ca un glonţ în desiş
nici soarele nu mai poate fi găsit
nici bătrânii nu îşi mai pot folosi protezele
nici pântecul femeilor nu mai poate fi plin
suntem scâncetul unui bebeluş
mâncat de şobolani în tomberon

într-o zi însorită

a mai murit cineva azi nu numai la noi ci
în toate colţurile cum e normal să se întâmple
cu toate că vântul şi-a văzut de ale lui
printre ce-a mai venit după iarnă
e un vânt frumos cum frumoşi sunt toţii oamenii care
au mai rămas aici şi în rest
o debandadă şi-un zgomot
iar într-o asemenea zi vrei sau nu eşti mai tânăr
şi din gălăgia firească a omului nou
te sustragi doar cât să te duci la W.C. şi pe urmă
să îţi umpli plămânii cu aer curat

oamenii fac lucruri

povestea poveştilor e în construcţie
chiar azi
muncitorii au terminat au plecat
cei noi au apărut să tropăie să miroasă aerul proaspăt
în spaţiul ce trebuie umplut repede cu ceva
pentru asta suntem aici
cu tălpile pe podeaua rece
cu inima dilatată
să ne tăvălim să propagăm ecoul cărnii
să lăsăm
pete de murdărie
pe care o fetiţă să le spele cu clor
în linişte

respirăm

ne cad firimituri din ştrudel pe haină
cerul se ascunde în nas
un pui de şobolan se sperie
ni se face dor de noroi de gălăgia cealaltă
şi
se scumpeşte cafeaua
se face frig

o fabulă pentru când va fi nevoie

pentru Alex Gheorghe

am auzit de unu’ care avea o drujbă nouă şi
un copac de tăiat dar
la un moment dat
din trunchi s-a auzit aşa
o fojgăială gen şi
drujba s-a oprit
s-a constatat că era o pasăre
ascunsă acolo în scorbura ei
care se tot nelinişştea
tipu’ a încercat
să gonească pasărea aia din scorbură
şi apoi s-a pus iar pe tăiat
după ce a căzut copacul
pe lamă era atâta sânge
de parcă ar fi fost cal
nu pasăre
o să plouă
spun bătrânele
ridicându-şi fustele
dar nimeni nu le crede

Secţiunea 3

în mine

trăieşte un bărbat frumos şi tânăr
cu tandreţe îmi atinge cordul
şi delicat îmi ciuguleşte ficatul
în mine
mâinile lui fierbinţi
îmi zdrobesc coastele
cu infinită grijă
în mine
facem dragoste
şi apoi mă împuşcă în cap

tu eşti

omul negru care nu mai vine
clopoţelul voios care anunţă cafeaua
pâinea prăjită pe sobă
guma de mestecat cu pulpă de fructe
tu eşti
cartea nouă adulmecată de studenţii săraci în librărie
puiul de câine hrănit de copii pe furiş
tu eşti
ceasul neîntors de pe etajeră
floarea uscată din vaza cu buline verzi
geamantanul gol din faţa dulapului
şi eşti
ultima mocirlă unde o să mă scufund iubirea mea
zâmbetul pe care îl vor acoperi
cu un cearşaf

mi-e groază

că în curând poate n-o să mai fiu
nici nu voi apuca
să mă dezmeticesc
să îmi înşir mărunţişurile pe vreun trotuar
lucruşoarele care mă compun
ce poem să mai scriu ce să încetez a mai urî
mi-e groază de cuvintele care rămân
dâra asta de regret
că nu mai e nimic acolo unde ar fi putut fi
că nici nu ştiu în ce să mai sper
poveştile din creierul ăsta vor rămâne mereu
nu voi apuca să trec în revistă nici măcar greşelile
nici măcar să mai iubesc o secundă
cu toată forţa
să îţi ating trupul cu trupul
să îţi sărut degetele răsfirate peste ale mele
să îţi spăl picioarele şi să suspin lângă tine

the chills in your spine are, oh, so sweet

stăm cuminţi ca două greşeli
acum că frumuseţea noastră a îmbătrânit
şi nu mai există decât sfârşit
legănăm pe picioare tot trupul gol
al micuţei dureri
născute de noi
cândva împreună
acest copil handicapat
cu care ne descurcăm din ce în ce mai greu
dar gata
acum ne-am liniştit
să rămână pictat pe trupurile noastre goale
un război despre care nu vom vorbi niciodată

am venit pentru lucrurile obişnuite

a fost destul de greu trebuia
să suportăm praful pentru că era ziua prafului
şi cerul se transformase într-un câine mare urduros
am intuit doar luna
în timp ce bucăţele de carne săreau pe tricou
şi încă auzeam praful cum se lovea de geam şi celălalt praf
lipit pe cerul gurii şi în nas
am încercat să apuc o bucată de carne dar a alunecat pe mochetă
uleiul sfârâia şi eram obosiţi şi cartofii erau stricaţi

*

nu aveam nevoie de nimic nu mai aşteptam decât viaţa
şi
lucrurile obişnuite pentru care am venit cândva aici
am întors capul şi am văzut anii cum nu mai ţineau pasul

*

o să mergem la teatru unde ne vom deprima
o să fim istoviţi în drum spre casă
o să ne ghemuim într-un somn abia învăţat
somnul prafului în patul prafului şi cearşafurile prafului

*

şi când am strigat după lucrurile obişnuite
n-a răspuns nimeni nimic
a venit un timp în care primeşti palme
iar cineva te spionează
în urmă am făcut ordine
şi trebuie să fiu altfel acum în cea mai lungă zi
şi e greu

apocalipsa

este în şoldul tău
pe care îl ating în secret
în genunchiul meu rupt
uimirea
în care ne îmbrăţişăm
bestia
dragostea asta
mai sensibilă
decât orice ghilotină

afară

aerul frige
(în zile ca asta)
nimic nu se-ntâmplă
oamenii sunt foarte cuminţi
doar iubitul meu arată bine
stă pe scaunul lui şi îmi citeşte
poeme
nici nu ştie cât de mult
mă excită pieptul lui de
bărbat
când se apleacă
şi îmi aranjează
tuburile şi perfuzia

un bărbat mi-a arătat

astăzi
fotografia lui de când
era
la fel de tânăr
ca şi mine acum
semănăm
mi-a spus
avem acelaşi păr
răvăşit
da
avem acelaşi păr răvăşit
aceeaşi privire
dureroasă
aceleaşi buze
întredeschise
aceeaşi ploaie
în jur
semănăm
mi-a spus
şi m-am îndepărtat

acum

n-au mai rămas nici întrebările
tristeţea ta este o iubită bătrână
pe care n-o mai prezinţi nimănui
ce ai avut frumos s-a fixat într-o fotografie
visele nu mai sunt
atât de intense nici mângâierile
nu le mai ceri cu ardoare
îţi îngrijeşti colţul de grădină în care creşte atât de puţin
acoperi fereastra cu perdele negre
acum
durerea este atât de mare
încât nu mai poţi
decât să zâmbeşti

trezeşte-te

dragostea mea
am venit să îmi smulg dinţii lângă patul tău
să te veghez mai fidel decât moartea
să îţi apăs pe pleoape
degetele mele vor vedea cu adevărat
durerea

m-am scufundat în sângele tău

am tăcut
ore în şir
am umblat prin tine goală
ca din sufragerie
în bucătărie
am fost aproape
sinceră

după uşa închisă
tu respiri
cum respiră nisipul

pur şi simplu

trec printre bărbaţi cu măşti de sudură pe faţă
trec printre scântei direct în umbra metalelor suspendate

o să fiu o frumoasă femeie oarbă
e linişte
cablurile se leagănă pentru că aşa obişnuiesc
mâinile se balansează

o să am mereu deasupra aerul încărcat
de forma unduitoare a unor obiecte

în prima zi a anului:

ţi-am scris un poem simplu
ţi-am scris un poem care să te muşte
ţi-am scris un poem să te facă să pui mâna pe cuţit
un poem pe care nu-l mai ţin minte
ţi-am scris un poem elaborat
un poem cu o personalitate puternică
ţi-am scris un poem care nu reprezintă nimic
uite asta îmi trece acum prin cap
păcăne dar nu se ştie unde
merg pe străzile obişnuite şi observ cu voce tare
că oamenii ăştia pot trăi fără să se întrebe cine este
această femeie cu privirea pierdută

cinci bărbaţi şi o femeie mureau de cald în salonul 303

pentru Andrei

am ajuns la spital la 7 şi 15 erai pus pe glume
şi asta a durat până a venit un bărbat abia ne-am putut săruta
abia am putut ţine pasul cu voi până la blocul operator
elefantul ascuns în piept a început să jupoaie carnea să sfărâme oasele
străin de aerul pe care
îl expirai

*

şoseaua giurgiu – bucureşti duhneşte a ratare
cum catherina de medici duhnea a moarte
parbrizul s-a zgâriat de mizeria capitalei
(şi dezolarea provinciei)
încăpăţânată ca un animal mitic
inima se strânge şi se destinde
se strânge
se destinde
fără să te mai întrebe

*

incredibil cum ieşeau târgile cărând fiinţele alea gălbejite
de parcă acel dincolo de unde veneau era jobenul unui magician
mă duceam atât de aproape de ei
atingându-l pe brancardier
şi le simţeam
respiraţia adormită pe care uşor o puteam zgâria cu respiraţia mea de
femeie sănătoasă şi singură

*

mă uitam la ceas
la fiecare minut se opera câte ceva
o oră şi începea alt minut
elefantul se multiplicase în o sută de elefanţi care
îmi smulgeau carnea şi îmi sfărâmau oasele

*

în curte un abur dens nu ştiu de unde
în sală foşti futangii cu gâtul tăiat

adolescente cu pielea vulgară
în lift scaunul fără tapiţerie
pe un perete foştii costel + vali într-o inimă strâmtă

*

de dimineaţă
luna
cât un ocean

*

în salonul 303 a trecut de 12 noaptea
prin pereţi se aud flegme
sunt furtunaşele foştilor futangii
care fac gălăgie în locul lor
îngrămădită lângă tine ascult
patru bărbaţi sforăind
simt pijamalele lor
frecându-se de cearşafuri

*

printre zgomotele de fond
îţi închipui că singurătatea
te salvează dar nu e aşa

*

mai e doar un singur neon aprins
în salonul 303
adormim şi-i lăsăm pe cei patru bărbaţi
să transpire între noi

Poemele din giurgiu

duc o viaţă sinistră, tataie… Tiu Gheorghe / Gonzo Libre

trăiesc în giurgiu

oraşul în care oamenii
latră mai tare decât câinii.

aici vieţuim înghesuiţi cu toţii
copacii, animalele, plantele, oamenii
peste noi toate.

şi nu iert.
nu trec nimic cu vederea.

*** * ***

am fugit din giurgiu
printr-un tunel minuscul
prin care doar urletul unui câine trece
ca de mortul întins în sufragerie
am fugit

sub asfalt

spre casă
cadavre de câini
şi maşini arse
autostrada e un sicriu de lux
pe care îl cărăm în spate pe rând
în nopţile cu ceaţă şi linişte
de sub şosele răzbate
chiar şi până la noi la etajul 7
banchetul nesfârşit al celor zdrobiţi
clinchete de oase şi fier ruginit
pantofi desperecheaţi şi alte obiecte pierdute
laolaltă
fără început şi fără sfârşit
ca inelul de cununie
fără început
fără sfârşit
şi cu degetele scormonesc prin zgomot
după tatăl meu care bea
sub asfalt
după copilul meu
adânc îngropat şi el
în gunoi
între oameni şi câini
şi mă opresc mereu
ca un osândit care nu-ţi spune
cu voce tare dorinţa

cântecul pontoanelor

acasă dunărea e doar o apă bolnavă
nu se mai îneacă nimeni în dunăre
aleargă spre noi
ca o iapă mândră
se închide aici
în ochii unui beţiv
apa ei mâloasă azi latră
pentru câinii
care păzesc pontoanele
şi după moarte

născută în ‘82

şi tăcută mergeam de la gară spre sat
într-o noapte de iarnă cu zăpadă cât casa
ţineam sub limbă un diamant micuţ
care sclipea cum sclipea şi luna pe dealul unităţii militare
ştiam de atunci că tot ce trebuie să pierzi pierzi

şi întunericul îl ţin minte
la masa mare din sufragerie

iubirea

să trecem de noaptea asta ne va lua
cât unui câine să treacă dunărea
prăbuşiţi pe canapea cum suntem
cu ochii astupaţi de două cărămizi lichide
cu nebunia asta care râde între noi
ca un copil în prima lui zi la orfelinat
şi sunt puternică şi îmi vine să plâng
şi încerc să mă prefac într-o femeie cu rochie lungă
să mă pregătesc pentru toate lucrurile
dar sunt mâncată de propriul creier
înghesuită
ca şomerii pe şantierul naval
stăm în faţa iubirii ca două depozite goale

poem de dragoste

eu sunt femeia ta din giurgiu
eu sunt giurgiul şi
dunărea
dragostea mea este ultima lumină aprinsă
ultima
răsuflare
dragostea mea este o bucată de lemn purtată de
apele dulci
părul meu ca o mahala
ca o bandă de cuţitaşi
în glasul meu asculţi
câinii din giurgiu urlând

eu sunt fetiţa cu pistrui
pe care o visezi spre dimineaţă
fetiţa în roşu de care îţi este atât de dor

poemul unei zile ca asta

traversez.
ţigări aprinse trec prin faţa benzinăriilor.
adidaşi târşâiţi prin noroi.
oraşul se mângâie tandru sub ceaţă
început de weekend
cu mâinile îngheţate
nu mi se pare ci e chiar atmosfera aia
de boală în interioare
când sângele devine o substanţă care nu te mai poate ajuta
când ritmul e inutil
când geamurile stau închise
când somnul egal comă
iar duhurile cărnii par la fel de reale
dacă ne-am putea simţi în vreun fel ne-am simţi greoi
dacă am putea face ceva acel ceva l-am face
chiar şi aşa
dar ziua asta insistă ca o glumă proastă
să fie o zi obişnuită

acasă

ridic alene mâna
apuc un şerveţel
îmi suflu nasul
mă uit la obiectele din jur
reclame
începe nebun după tine
îmi aprind o ţigară
alte reclame
gălăgii
cunoscute
liftul şi duhoarea
câinii şi
vecinii ăştia
stupizi au impresia
că nouă nu ni se-ntâmplă nimic
niciodată
curentul pe sub uşi
totul e la fel
idem1
idem2
idem3
până când n-o să mai fie loc de-ntors

tata a fost:

– lăutar diletant
– adolescent posesor de scrisori divers colorate depozitate în pod
– morar entuziast
– patron de bodegă
– mâncător de pateu de porc
– iubitor de pisici
– strungăreaţa care mă striga bubulina / pisilâna
– băutor de şpriţ
– pătimaş / violent
– moş gerilă, ulterior crăciun
– îngrăşământ

sunt singură şi scriu ce îmi trece prin cap

ies afară
cerul
e un cur enorm
sub care mă sufoc

* * *

fiecare bărbat are pe undeva prin stomac
o femeie perfectă

* * *

creierul meu se modifică
precum luncile amazonului
doar foamea
rămâne mereu deasupra peisajelor

* * *

o femeie plânge cu sughiţuri şi provoacă ulceraţii

* * *

când se termină ziua
– şi fiecare zi se termină –
eu şi iubitul meu ne întoarcem
în cearşafurile noastre
ca soldaţii

în Vietnam

* * *

tu isuse
ne e foame
dă-ne peşti ca ăia
din *arizona dream*

după ce mă scarpin în cap

îmi adulmec degetele
şi mă uit la muncitorii care
pun ţevi pentru gaze
uneori
pe stradă
sau în lift
îmi vine în cap
codul numeric personal
şi mă gândesc
să îmi cumpăr ceva
sunt purtătoarea microbilor
am zece câini turbaţi în spatele meu

zăpada este neagră „ca bluza unui miner”

mi-am vopsit părul
am mâncat un iaurt cu nuci
am băut nişte beri cu nişte oameni în sufragerie
şi am încercat să nu mă mai gândesc
la anul morţii
pentru că mă gândesc la el în fiecare zi
pentru că fiecare an e un an al morţii
în care mă întreb şi eu ca şi ceilalţi
de ce
când merg pe stradă mă gândesc la ce văd pe stradă
iar pe stradă văd mormanele de zăpadă
neagră şi mi se face milă
şi mă gândesc la altceva

suntem cuminţi

aşa ne-au rugat părinţii
luăm o pauză ca să mâncăm
sandvişuri cu salam
brânză şi roşii
în frigider
găsim doar borcane cu untură
frigiderul e plin de borcane cu untură
săraci lipiţi adormim mai devreme
în somn visăm că molfăim o bucată de pâine

o să merg în curând

într-o sală mare şi rece
unde voi recita pentru câini
câinii de deasupra oraşului
şi câinii de sub oraş
şi de sub dunăre
iar dacă mai sunt câini de murit
spre mine vor veni toţi
şi eu recitându-le în tihnă
ultimul lor poem
şi mângâindu-i pe fiecare în parte
o să le scot căpuşele
şi o să le dau foc

iar dacă mai sunt câini de murit
o să plâng pentru fiecare în parte

micuţa Lulu

merge voioasă pe stradă
braţ la braţ
cu tatăl ei mort
şi cu celălalt tată
tot mort
vântul îi ciufuleşte părul
exact aşa cum îi place
şi e timidă ca un băieţel cu florile ascunse la spate
şi mami e bine e la serviciu şi Toto aleargă prin curte
micuţa Lulu cea zâmbitoare
şi-a drăgălit pisicile şi-a spălat şosetele
merge pe stradă şi cântă un cântecel
idiot

să treci prin giurgiu

să faci un accident de maşină
să ajungi la spitalul municipal
unde asistentele şi brancardierii
trăiesc într-un etern bordel
să aştepţi mâinile unei necunoscute să-ţi descurce părul
să-ţi taie pantalonii şi foarfeca rece să-ţi mângâie pulpele
să ştii despre capitalele lumii
când te întreabă un copil miop să-i răspunzi
să vezi hectarele de stâlpi ai combinatului chimic
să-ţi fie frică de câinele cu grumazul roşu
şi capul de viţel care pândeşte fotografii
să treci prin giurgiu
să cunoşti celălalt timp
timpul provinciei timpul desfătării
să adulmeci mirosul de bălegar ars când e ceaţă
să întorci sufletul împotriva cărnii
un preot să-ţi arate mizeria de sub unghii
să treci prin giurgiu să râzi cu poftă
să respiri putregaiul din cârciumi
un set de cuţite să-ţi modeleze buzele
să treci prin giurgiu
să te strângă un fluviu în braţe
să mori într-o cameră înconjurat de o lumină sălcie